

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 290. szám

2017. május

Szeretettel köszöntjük az édesanyákat!

Az Istené vagyok

„Én, az Úr, vagyok a ti Istenetek.” Olyan sok helyen olvassuk ezt a Bibliában, isteni kijelentések, parancsok kezdődnek ezzel a bemutatkozással. A másik erős mondat: „én vagyok az Úr, aki téged néven szólított, Izráel Istene.” (Ézs 45,3b) Van egy Isten, az egyetlen igaz Isten, aki engem, téged ismer, úgy ahogy senki más. Ha én néha nem is tudom, ki vagyok, Ő tudja.

Március első vasárnapján hangzott el a prédikációban az a félmondat, hogy „az Istené vagyok”. Nem ez volt a fővonal, de nekem ez volt Az Üzenet. Ez egy furcsa, de jó érzéssel töltött el. Az Isten Tulajdona vagyok, drága áron vásárolt vissza. Hozzá tartozom. Az, hogy az Övé vagyok, akkor és azóta, többet jelent, mint az, hogy Ő az én Istenem. Nem én birtoklom Őt, hanem Ő birtokol engem. Ez nem a leigázásról, hatalomról szól (habár a szuverenitásáról nem szabad megfeledkezni), nem egy öntörvényű kényúr áldozata vagyok, hanem a szerető Istené vagyok.

Nemrég kitűztem ezt a mondatot, hogy „Én az Istené vagyok” a munkahelyemen az íróasztali paravánomra és otthon az ágyam mellé. Ha ránézek, megerősít, és segít, hogy kihúzhassam magam, ha meggörnyednék, helyre tesz, ha gyökértelennek érzem magam.

A Lélek munkája csodálatos, és nem értjük, hogyan működik. Minden igehirdetésben van valami, ami szólhat hozzánk, ami hozzánk szól, kinek-kinek más.

Isten háza, az imaházunk egy olyan hely, ahol szól az Ige. Jöjjünk el minél gyakrabban, hogy meghalljuk!

Buzdító szeretettel:

Simon Lídia

Az édesanya

Ő az, ki néked életet adott.
Ő az, ki érted mindig
Áldozatot hozott.
Ő, ki a világon legjobban szeret.
Ő kíséri életedben
Minden lépésedet.
Ő tudja, mi a vidámságod.
Ő látja a te szomorúságod.
Ő mindig rád talál,
Ha látni kívánod.
Ő akkor is gondol rád.
Hosszú éjszakákon,
Amikor nem jön a szemére álom.
Szeressük hát őket,
Ahogy ők szeretnek.
Köszöntsük fel őket,
Igaz szeretettel.

Váradi Mária

Nagymama

- Hogy vagy?

- Csak úgy nagymamásan - mondhatom immár három hónapja, ami azért nem azt jelenti, hogy öregesen, bár amilyen gyorsan repül az idő, az is mindjárt itt lesz.

Amióta nagy lettem, egyre többször jut eszembe anyai nagymamám, akivel együtt laktunk Kolozsváron. Sokkal nehezebb élete volt, mint nekem: megélt két világháborút, a második végén fiatalon elveszítette férjét, és özvegyen nevelte fel gyermekeit. Varrónő volt, nagyon szép, igényesen elkészített ruhadarabok kerültek ki a keze alól. Nemcsak idegeneknek varrt, hanem az egész családot ő öltöztette. Gyermekként el sem tudtam képzelni, mi lesz velünk, ha már nem tud varrni nekünk. Aztán megöregedett, a cérnát én fűztem be a tübe, de 80-85 évesen is még varrt, már a dédunokáinak is.

Ahogy leült, hogy felhajtsa a szoknya alját vagy beszegje a széleket (sokáig ezt is kézzel csinálta), mesélt nekem a Bibliából. Tisztán emlékszem József történetére, aki gyönyörű, cifra ruhát kapott az édesapjától, meg az álmaira, amiket még a szülei sem értettek meg.

Egyetlen igeverset ismertem, amiben meg van említve a nagymama, a 2Tim 1,5: „Eszembe jutott ugyanis a benned élő képmutatás nélküli hit, amely először nagyanyádban, Lóiszban és anyádban, Eunikében lakott, de meg vagyok győződve arról, hogy benned is megvan.” Kíváncsi voltam, hogy van-e még valahol a Bibliában megemlítve a nagymama, de nincs. A nagyapa sem... Pedig régen együtt lakott a család, sok generáció élt egymáshoz közel, és mindenkinek megvolt a feladata.

Isten tudomásunkra hozza, mi is a nagyszülők dolga. Mózes könyvében olvassuk a felszólítást, hogy „Őrizkedj azért, és vigyázz nagyon magadra, hogy meg ne feledkezz azokról, amiket saját szemeddel

láttál; ne vesszenek el emlékezetedből egész életedben! Ismertesd meg azokat fiaiddal és unokáiddal is”. Tehát a munka adott, csak el kell végezni. Isten segítsen, hogy olyan nagyszülő legyek, aki bibliai történeteket mesél az unokáinak, és akinek a hite olyan példaadó, mint Timóteus nagymamájáé, Lóiszé volt.

Tóth Dalma

Édesanyám emlékére

„Emlémem Vadász Józsefné testvérnőről:

Egy drága lélek volt, akiből áradt a szeretet az Úr iránt, a család, a gyülekezet, annak minden tagja iránt, a nőegylet, a gyermekek, a vasárnapi iskola iránt. Szívén hordta a betegek sorsát, látogatta őket. Jó tanáccsal szolgált mindenkinek. Beszédéből érezhető volt, hogy benne az Úr Lelke van, általa az Úr szól. Elmondta, hogy ha éjjel felserkent, sokat foglalkozott az Úrral és az Ő dolgaival. Az Úrtól kapott gondolatokat feljegyezte, hogy el ne felejtse, hanem továbbítsa. Ezt másoknak is tanácsolta, hogy így tegyenek. Azt is, hogyha beteget látogatunk, ha lehet, ne menjünk üres kézzel, akármilyen csekélységet, de vigyünk valamit. Elbeszélte, hogy egyszer elment beteget látogatni, de olyan helyzetben volt, hogy nem volt mit vinnie a betegnek. Nagyon fájt neki, hogy üres kézzel kell mennie. Gondolataiban elmerülve szorongatta a zsebét, és abban talált egy fej vöröshagymát. Amikor a betegnél időzött, feljött a vöröshagyma hiány. Milyen jó, hogy ott volt a zsebében az az egy fej hagyma, mert ezzel a kis csekélységgel megoldotta annak a családnak a problémáját. Komoly szolgálatot végzett a nőegyletben. Buzdított, cselekedett, igyekezett mindenkivel jót tenni. Emlékszem, lakásából egy szobakonyhát melléképülettel használatra átadott id. Dobner Béla testvérnek, akit Álmosdról hívott meg a derecskei gyülekezet prédikátornak 1933-ban. Itt lakott mindaddig, amíg a prédikátor-lakás

elkészült. Megjegyzem azt is róla, hogy soha nem sértődött meg, ha valaki megbántotta. Gyermekait nagyon szerette, sokat imádkozott értük. Minden vágya az volt, hogy az Úr Jézust megismertesse velük, aki örök életet készített nekik. Sokat foglalkozott a gyermekekkel a vasárnapi iskolában is tanítóként. Minden gyermeket szeretett. Meglátogatta őket otthonukban, saját szerzeményű verseket adott nekik megtanulásra, és csoportos előadásra tanította őket. Sokszor meghívta a gyermekeket a saját lakására vendégségbe, az egyszerű ételt is nagy szeretettel tálalta. Megtanította őket sok szép énekre. Mintha most is hallanám: „Sárga, fehér, fekete, kis gyermekek, Jézus szeret titeket.”

Ő már elment közülünk. Ő már a mennyben énekel. Oda várja azokat, akikkel együtt örült az Úrban e földön. Kedves családját, a munkatársait, azokat, akikkel együtt munkálkodott a gyülekezetben, a vasárnapi iskolában, és mindazokat, akik szeretik az Urat.

Porkoláb Károly, a Derecskei Baptista Gyülekezet vezetője”

Hálás a szívem, hogy ilyen hívő édesanyám volt. Amire nevelt, tanított, nem szóval, hanem étellel és példával élte meg. 16 éves voltam, amikor az Úr hazaszólította a gyenge, beteg szívével. Amit kaptam, én is azt szeretném átadni gyermekeimnek. Áldom az Urat, hogy imáimat meghallgatta: őket is elhívta az Ő követésére, és ma is imádkozom, hogy maradjanak meg követésében. Az édesanyáknak ez a legnagyobb kincse és áldása, amit szívből kívánok minden édesanyának.

„Minden féltve őrzött dolognál jobban óvd szívedet, mert onnan indul ki az élet!”
(Péld 4,23)

Selmeczi Zoltánné, Vadász Aranka

Anyámnak

Hogyha virág lennék,
ölelnék jó illattal;
hogyha madár lennék,
dicsérnék zengő dallal;
hogyha mennybolt lennék,
aranyappal, ezüst holddal,
beragyognám életedet csillagokkal.

Virág vagyok: ékes,
piros szirmú, gyöngye rózsád,
madár vagyok: fényes
dalt füttyülő csöpp rigócskád,
eged is: szépséges
aranyappal, ezüstholddal,
beragyogom életedet csillagokkal.

Pákolitz István

Elöljárószó

Csak még egy napot, Mama...

Élnek közöttünk különleges ajándékkal megáldott emberek. Olyanok, akiknek a lényükből sugárzik valami megfoghatatlan isteni csoda, akik mellett különös béke és nyugalom van a legnagyobb viharok között is.

Feleségem édesanyja, Erzsi néni ilyen volt. Szerettem vele beszélgetni, mindig tanultam tőle. Sokat mesélt arról, hogyan lehet egy kicsit más szemmel is rácsodálkozni a teremtett világra. Hogyan lehet és kell megértenünk az embereket, miért van szükség arra, hogy mindig tovább lássunk annál, mint ami éppen előttünk van. Végtelenül szerette és védte a családját. Mindenkihez volt egy kedves szava, soha nem sajnálta az időt arra, hogy kérdezzen és végighallgassa a választ. A gyerekeink is nagyon szerették, és mivel tőlünk több száz kilométerre lakott, ünnep volt, amikor találkozhattunk vele. Ilyenkor mindig csak a Mama mesélhetett este, és ők figyelték, hallgatták.

Virágvasárnap este kaptuk a hírt, hogy a

Mama egy baleset miatt combnyaktörést szenvedett. Kórház, műtét, lábadozás... Bizakodóak voltunk, egészen addig, amikor nagypéntek után, szombaton kora reggel megcsörrent a telefon... A hír hihetetlen volt és lesújtó. Akiért néhány órával azelőtt a gyerekekkel együtt könyörögtünk az Úrhoz, soha többé nem jön haza, nem látjuk a mosolyát, nem hallhatjuk bátorító, biztató szavait.

Másnap, húsvétvasárnap volt a középső lányom, Rebeka 11. születésnapja. Felköszöntöttük őt, és átölelve hálát adtunk érte, de folyton azt éreztük, hogy ezen a születésnapon nagyon hiányzik a Mama ölelése, a Mama mosolya, a Mama kedves szava. Lefekvés után, éjszaka, amikor Rebeka felébresztett minket, döbbenet hallgattuk végig, ahogy sírva mesélte: „Anyá, azt álmodtam, hogy a Mama még egy napot kapott az Úr Jézustól. Olyan szép volt minden. Gyönyörűen sütött a nap, és mesés szép színekben nyíltak a virágok. Egész nap együtt játszottunk, és még a Vidámparkba is elvitt engem. Annyira jó volt vele, olyan vidám volt, de a nap végén hirtelen olyan ijesztő lett minden. A gyönyörű virágok elhervadtak. Minden sötét lett és szomorú. Nagyon féltem, és oda akartam futni a Mamához, de akkor már nem találtam őt sehol.”

Ezekben a napokban, hetekben a gyülekezetben sok család gyászol. Édesapát, édesanyját, nagyszülőt, férjet, testvért, akik velünk voltak, köztünk éltek, akiket szerettünk, és akik most nagyon-nagyon hiányoznak nekünk.

Miközben ezeket a sorokat írom, ragyogóan süt rám a nap. Isten adja ezt, az Ő jóvoltából, hatalmából, kegyelméből és irgalmából. Adja most, adja ma, de mit hoz a holnap? Hoz fényt, meleget és ragyogást? Lesznek gyönyörűen ragyogó, tavaszi pompában tündöklő virágok? És hol leszek én? Átölelhetem a szeretteim nyakát? Megfoghatom a gyerekeim kezét, és elvihetem őket az iskolába? El tudom még elégszer mondani nekik, hogy mennyire

szeretem őket, és milyen hálás vagyok értük? Megteszek mindent a szüleimért, nagyszüleimért? Eszembe jut az, hogy mennyit fáradoztak értem, milyen sokszor biztattak, bátorítottak és álltak mellettem, amikor nekem erre volt szükségem?

„Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!” – írja a zsoltáros (Zsolt 90,12). Isten igéje az élet minden területén arra figyelmeztet bennünket, hogy a lehetőségeinket ragadjuk meg, és éljünk vele most.

Kovács Kornél

Közeledés, felismerés

Nagycsütörtökön a gyülekezet tagjai közül több család és néhány vendég vett részt egy rendkívüli, ritkaságszámba menő, interaktív bibliaórán. Megismertük, milyen lehetett Jézus Krisztus megváltónk „utolsó vacsorája”. Izrael népének egyik jelképekkel teli, már akkor több évszázados, mégis nyitott emlékezése volt ez az ünnep, ahogy ők akkor mondták: „széder-est”.

Vegyük úgy, egy istenfélő embernek van négy fia, és ő szeretné teljesíteni az Örökkévalótól apai feladatául rendelt kötelességét, hogy mondja el: kik vagyunk, honnan jöttünk és merre tartunk. A négy fiú közül három érdeklődik, egyik különösen, de a negyedik, velük ellentétben, még kérdezni sem tud. Nekünk keresztyén ünneplőknek eszünkbe juttatja ez a hasonlat, hogy az egész világon a mai ember hogyan viszonylik az istenhithez. („A magam módján”. „Csöppet sem érdekel az egész. Nem vagyok babonás: Mondja, holnap tényleg tizenharmadika van és péntek?”)

Mit tehet az apa? Mind a négy az ő fia. Valamennyit egyformán szereti, ezért megpróbálja teljesíteni a nagy feladatát, felvilágosítja őket, egy-egy falattal, morzsával. (Jézus Krisztus is példázatok /”parabolák”/ segítségével tanított.)

Nagyhét, árulás, kínhalál, feltámadás. Nem esett nehezemre beilleszkedni ebbe a

hangulatba. Gyászolok, egy hete hogy elhantoltuk azt, aki életében Isten után a legdrágább volt. Mindnyájan fekete ruhában voltunk. Mosolyunk mögött is sajtott a szívünk, miközben reméltük, hogy érkezik már – Ady Endre szavaival – az „odukat és kriptákat pattantó”, gyönyörű hűsvét.

A kinyilatkoztatás két világvallása egy töről fakad: rabbinikus zsidóság és őskeresztyénség szinte egy időben jelent meg a Közel-Keleten, de szembefordultak. Vétkeztek az Úr Isten ellen, és egymás ellen. A világtörténelem a maihoz hasonló helyzetet sem látott. Csoda, hogy még ünnepelünk. Az ember nem tud kérdezni sem, mint a negyedik fiú a szédert ünneplő családban. Aki segít, menedéket ad, pusztítja a segélyezett. Az áldozatot mondják vétkes gyűlölködőnek, a gyilkos tartja magát vértanúnak. Miként lehetett volna megelőzni ilyen anomáliákat?

Nagycsütörtökön ismerkedhettünk Jézus Krisztussal, a szerető Messiással. Apró falatokban, morzsákban rejtve felismertük a világdráma utolsó fejezetének előképeit. Szedjük föl a morzsákat, és közben megtaláljuk a könyörületes Istent.

Szebeni Olivér (2017.04.15.)

Az értékes nő

Február 25-én a gyülekezetből négyen részt vettünk a Baptista Női Misszió rendezésében „Az értékes nő” című női konferencián. A programnak az Újpesti Baptista Gyülekezet adott otthont. Az előadók Budai Evódia és Gina Teodorescu voltak.

130 hölgy 57 gyülekezetből jött össze, hogy egy napon, egy akarattal tanuljon, fejlődjön Isten ismeretében, és felfedezze személyes küldetését.

Reggel 8-kor jó hangulatban, napsütéses időben találkoztunk. Fantasztikus utunkat az Úr után Farkas Szilvi biztosította. Megérkezés után a regisztrációnál megkaptuk a kézikönyvet, az asztalnál pedig várt minket egy kis ajándék, egy zsebtükör. Megkérték

minket, hogy amennyiben lehetséges, párban ülünk le.

Énekléssel kezdtük meg az alkalmat, majd sorra bemutatkoztak az előadók. Ezután kávészünet jött, és a bőségesen megterített asztalon sütemények vártak ránk, amiket mi, résztvevők vittünk. A szünet után játékra hívtak minket, hogy beszéljünk a kézitáskánkról a párunknak. Érdekes volt számomra az, hogy szinte mindenkinek ugyanúgy volt rendszerezve a táskája, mintha ugyanaz lenne a forrás ☺

Aztán szó esett arról, hogy miért megy sokszor olyan dőcögösen az életünk. Küzdünk, nem haladunk, vagy csak nagyon lassan, belefáradunk... Evódia elmondta, hogy arra jött rá a saját életében, hogy ez azért van, mert eltávolodott a Forrástól. Gyorsan végigfutottam gondolatban eddigi életemen, és beláttam, nagy igazság van benne. Továbbhaladva a tanításban, megtudtuk, hogy mindnyájan Isten igazgyöngyei vagyunk. Mindannyian egyen-egyenként nagy értékű drágakövek vagyunk, különféle személyiségekkel, ajándékokkal, feladatokkal, amihez az értéket Isten adja. Milyen az én képem? Hogyan látom magam? Nem jó, ha törött tükrön keresztül nézzük magunkat, amit a túlzott önbizalom vagy éppen annak hiánya okoz, hanem a kegyelem tükrében kell szemlélnünk magunkat.

Két újabb szemléltető feladatot kaptunk. Először felmutattak nekünk egy ropogós 20.000 forintos bankjegyet. Kérdezték: ki szeretné megkapni? 130 hölgy keze emelkedett a magasba. Aztán összegyűrték, majd újra feltették a kérdést: most ki szeretné? Mondanom sem kell, mind a 130 kéz újra a magasba lendült! Aztán azt mondták: tételezzük fel, hogy beledobjuk a pénzt egy tócsába, egy kicsit meg is tapossuk, majd újra kisimítjuk.... Na, most ki szeretné? És a 130 kéz újra a magasban! Mert ugyan bekoszolódott, de az értéke ugyanaz maradt. Isten is így lát minket: bármennyire szennyezett a ruhánk, Ő értékesnek lát minket.

A következő feladat a tükrös gyakorlat volt. A zsebtükröt fel kellett mutatni a párunknak, és el kellett mondani, mit látunk magunkról és róla. Következett a 139. zsoltár kivesézése, aláhúзва benne mindazt, ami a személyünkre vonatkozik. Ezután kis papírra leírtuk, hogy miben kérjük Isten bocsánatát. Majd ezeket a lapokat felfűztük egy lufira, amit az utcán elengedtünk, ezzel jelképezve, hogy azok felszálltak Urunk trónjához.

Ebéd után intenzív munka várt ránk, amikor a könyvben szereplő listákban alá kellett húzni a ránk vonatkozó felsorolásokat. Így találkozhattunk ilyen kérdésekkel:

- mit szeretek csinálni,
- mit tanultam,
- milyen személyiséggé formált Isten, amikor megalkotott,
- mik azok, amik az értékeinket képviselik,
- milyen területen szeretek tevékenykedni?

Végül megfogalmaztunk egy személyes küldetés nyilatkozatot.

A nap végére jócskán elfáradtunk, de mégis úgy jöttünk el, hogy ezt a napot nekünk találták ki.

Köszönjük a lehetőséget, és reméljük, még számos ilyen konferencián vehetünk részt.

Bán Andrea

Ifjúsági rovat

Sok szeretettel köszöntöm ismét a Testvéreket az ifjúság nevében. Az elmúlt hónap a megszokott rend szerint zajlott, azzal a kivétellel, hogy részt vettünk egy ún. külsős ifi alkalmon, ami azt jelenti, hogy közösen elmentünk valahova kicsit kikapcsolódni. Ebben a hónapban Lesták Bence számol be erről:

„Ebben a rövid beszámolóban az ifjúság szokásos, havi külsős programját szeretném összefoglalni, ami most a paintballozás volt. A mi generációnk abban a szerencsés helyzetben van, hogy a háborúk világát leginkább csak történelem órákról és

számítógépes játékokból ismeri. Talán ezért is vált ilyen népszerű szabadidős játékká a paintball. Ennek a lényege, hogy a résztvevők két csapatra bontva, nagy nyomású levegő által hajtott fegyverekkel festékgolyókat lövöldöznek egymásra. Annak érdekében, hogy mindez még izgalmasabb legyen, különleges pályákon lehet próbára tenni a célzó képességünket. Az ifiből 17-en vettünk részt ezen a bolondos április 1-jei programon, legtöbben már a tavalyi tapasztalatokkal és elsajátított taktikai elemekkel érkezünk. Szentendre határában, egy elhagyatott laktanya volt a helyszín, ahol beltéri, 3 emeletes épületekben és kültéri, erdős pályákon is játszhattunk. A csapatok hősiiesen küzdöttek, darálták a festékgolyókat, és mindent bevetettek a győzelemért. Ha kellett, kúsztak-másztak, álcázták magukat a bozótban, vagy lesben álltak egy sötét pincében. Felmerülhet a kérdés, mi értelme van ilyen programoknak egy ifjúságban? Nagyon röviden válaszolva, ilyen eseményekkel új élményeket tudunk gyűjteni, és ezekkel az érdekes impulzusokkal kedvet tudunk csinálni a fiataloknak ahhoz, hogy eljőjenek péntekenként, de nem elhanyagolható szempont az sem, hogy jól szórakozunk.”

A legtöbb középiskolában és gimnáziumban április közepén volt a tavaszi szünet. Miután mindenki kipihente magát, kisimult arccal és egy pár plusz kilóval tért vissza az iskolába. Újra meg kellett szokni a hétköznapi szürkeségét, korán kelni és este sokáig tanulni, és ez megterheli a fiatalokat. A szünetben azonban mindannyian testileg és lelkileg is új erőt nyertünk, így feltöltekezve tértünk vissza a mindennapi munkába.

Ifjúságunk több tagja is nagy megmérettetés előtt áll. Közeledik az érettségi a középiskolásoknak és a vizsgaidőszak az egyetemistáknak. Szeretnénk kérni a gyülekezetet, hogy hordozzák a fiatalokat imádságban, mert nagy szükségünk van rá. Ebben az évben Lovász Petra érettségizik,

Bálint Dániel pedig előrehozott érettségít tesz. Közeledik az iskolaév vége is, mindenki vizsgázik, akár egyetemista, akár gimnáziumban tanul. És hogy senki se lógjon ki a sorból, a dolgozó fiatalokra is gondoljanak a testvérek, hisz nekik sincs könnyű dolguk. Nagyon köszönjük az értünk mondott imákat!

Végül - de nem utolsó sorban - szeretnénk köszönten az Édesanyákat. Ebben a hónapban az egyik nagyon fontos esemény mindannyiunk számára az anyák napja. Szeretnénk mi is megköszönni nekik, hogy gondoskodnak rólunk, vigyáznak ránk, és úgy szeretnek minket, ahogy csak az anyukák tudnak. Az Ároni áldás szavaival gondolunk rájuk:

„Áldjon meg téged az ÚR, és őrizzen meg téged! Ragyogtassa rád orcáját az ÚR, és könyörüljön rajtad! Fordítsa feléd orcáját az ÚR, és adjon neked békességet!” 4Móz 6,24-26

Koszorus-Lovász Debóra

Apropó – 5 kérdéssel generációról generációra

Fogadják a testvérek szeretettel az áprilisi „Apropó” rovatunkat, hogy egy-egy beszélgetés írásos változatán keresztül is jobban megismerjük egymást.

A rovat működése szerint az előző interjúalanyom hólabdaszerűen továbbadja a beszélgetési lehetőséget valakinek a gyülekezetünkből. Az aktuális apropónkat Kiss Hajnalka azzal adta, hogy a Gerstenbrand testvérpár bemerítkezésekor kifejezte örömét a szülők felé egy kedves gondolat és ajándék formájában.

Íme, a **Gerstenbrand házaspárral, János Lászlóval és Szilviával** folytatott beszélgetésünk kivonata:

1. Kezdjük a szokásos kezdéssel: hogyan alakult, hogy a gyülekezetünkbe jártok?

Egy szomszéd gyülekezetbe jártunk, Pestimrére. A fiúk elkezdtek ide járni ifire, és mi is átjöttünk velük 2-3 éve.

2. A beszélgetésünk apropóján kérdezem: hogyan éltétek meg a fiaitok bemerítkezését?

Hú, nagyon jól. Ez volt az abszolút bizonyosság, hogy jó döntés volt, hogy idejöttünk.

Szilvia: Sokat imádkoztunk ezért, én is, és anyukám is. A múlt vasárnap délután nagyon tetszett a 43. zsoltár gondolata, hogy „miért csüggedsz el, lelkem” - annak ellenére, hogy mi annyi csodát ismerünk a Bibliából. Képtelenségnek tűnt, hogy felhőszlop vezesse anno a népet, vagy a tenger kettéváljon – mind lehetetlennek látszik. Amikor idekerültünk, képtelenségnek tűnt, hogy egy ilyen nagy gyülekezet elé kiálljanak a gyerekeink. Ez is csoda volt, hogy ez megtörtént.

3. Egy számomra fontos kérdéssel folytatom: mikor érzitek magatokat az Isten közelében?

László: Amikor együtt van a család, otthon vagy egy közös nyaraláson.

Szilvia: Amikor Bibliát olvasok, nagyon szeretem az énekeket, és akkor is csordultig van a szívem, amikor szép helyen kirándulunk.

4. Mi az, amit szerettek ebben a gyülekezetben?

László: Az igehirdetést és a rendet. Az egész istentiszteletnek megvan a rendje, jól szervezett, látszik az egészen.

Szilvia: Amikor hazamegy az ember, akkor feltöltődve megy haza. A múlt vasárnapi igehirdetés nagyon megérintett – „ne csüggedjete, Ő elrendezi”, ezt a gondolatot vittem magammal. Szeretem az énekkari énekeket és a közös énekeket.

5. Mi mostanában a kedvenc igeversetek?

Szilvia: A már említett múlt vasárnapi igét mondom: „Miért csüggedsz el, lelkem, és miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki, szabadító Istenemnek!” (Zsolt 43,5)

László: Nem kell nekem a holnap miatt aggódnom. „Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok.” (1Pt 5,7)

És a szokásos utóirat a részemről: a

beszélgetések elolvasása után „szabad” (Katona testvér stílusában megfogalmazva) kedves reakciókkal, kérdésekkel vagy akár ebédmehívással megkeresni az interjú-alanyokat. ☺

Palotai Krisztina

Gyereksarok

Gyerekszáj (gyülekezetünkől)

Két 6 éves kislány beszélget nagypénteken istentisztelet előtt:

- Te, ki halt meg, hogy mindenki feketében van?

- Hát Jézus! – mondta a másik kislány, és megölelte.

A páska ünnepről olvastam a gyerekeimnek. A kislányom közbeszól: én tudom, melyik ünnep ez, anya... a sáska ünnep!

A szíriai Naámánról olvastam a gyerekeknek, a lányom nem nagyon figyelt. Amikor megkérdeztem, kiről olvastam, rávágta: valami Sziámánról.

Interjú Anyáról

(készült gyülekezetünk alsósaival a bibliakörben, válaszok bekiabálással)

Mi az, amit anya gyakran mond nektek?
Hogy szeret, csináld meg a leckét, rakj már rendet a szobádban, gyakorold a fuvolázást.

Mi az, amitől anya boldog lesz, jókedvű?
Ha megölelem, ha segítek neki, ha szépeket mondok neki, reggelit csináltam neki.

Mi az, amitől anya szomorú lesz?

Ha rossz vagyok, nem pakolom be az iskolatászkám.

Mit csinál anya, hogy megnevetessen?

Nem szokott nevetni, csak apa; vicces arcot vág.

Hány éves anyja?

35, 36, 32, 40, 44 (és tudják!)

Milyen magas anyja?

Nagyon!; egy fejjel nagyobb, mint a nővérem.

Mivel szeret anyja foglalkozni?

Babázik (a kistesóval), kertészkedik, finomat főz.

Mi anyja kedvenc étele?

Palacsinta, nem szereti a tojáslevest, baracklekvár, húsleves.

Ha anyu rajzfilmfigura lenne, ki lenne?

Kedves, jószívű; boszorkány; sárkány.

Hol szeret lenni anyja a legjobban a világon? *Otthon, velünk, Szlovéniában.*

Honnan tudjátok, hogy anyja szeret titeket?

Nagyon sokat segít, foglalkozik velem, bármit megtenne értem.

Állandó alkalmaink, kapcsolat

Istentisztelet: vasárnap 10 és 17 órától

Kiscsoportos bibliatanulmányozás /MKBK/:
vasárnap 9 órától

Biblióra: csütörtök 18:30

Ifjúság biblióra: péntek 18:00

Úrvacsora: a hónap első vasárnapján délelőtt

Énekóra: csütörtök 19:30, vasárnap 18:30

Baba-mama kör: minden páros hét szerdáján
17 órától, külön gyerekefelügyelettel

Sakk szakkör: a hónap első vasárnapját követő
hétfő 17:00

Imaház címe: Bp. XX. ker., Ady Endre u. 58.
(Ady E. u. - János u. sarok)

Lelkipásztor: Katona Béla
Telefon: 06-20-449-0458

Gondnok: Horváthné Császár Márta
Telefon: 284-4604

Következő lapzárta: május 23.

SZERETET-SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: Katona Béla

Szerkesztő: Simon Lidia simonlidia72@gmail.com

Technikai szerkesztő: Gál Tamás gal.tamas12@gmail.com

Gyülekezet honlapja: www.pbgy.hu